

EEN GOEDE ZOON

You-Jeong Jeong

EEN GOEDE ZOON

Vertaald door
Dennis Keesmaat

2019
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2016 You-Jeong Jeong

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Dennis Keesmaat

Oorspronkelijke titel *The Good Son*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books, New York

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Little Brown UK & Getty Images

Foto auteur Little Brown UK

Vormgeving binnenwerk Aard Bakker

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 5810 5

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

I

EEN ROEP IN HET DONKER

De geur van bloed wekte me. Hij was intens, alsof mijn hele lichaam hem inademde. Hij trok door me heen en dijde uit. Merkwaardige beelden schoten door mijn hoofd – het wazige gele licht van een rij straatlantaarns in de mist, kolkend water onder mijn voeten, een karmozijnrode paraplu die over een verregende straat rolde, een plastic doek rond een bouwterrein dat klapperde in de wind. Ergens zong een man een verhaspelde tekst: een liedje over een meisje dat hij niet kon vergeten en dat ze in de regen liep.

Ik had niet lang nodig om uit te vogelen wat er aan de hand was. Niets hiervan was echt, het waren nog niet de flarden van een droom. Het was een signaal dat mijn hoofd naar mijn lichaam stuurde. Blijf liggen. Verroer je niet. Het is de tol die je moet betalen omdat je je medicijnen niet hebt geslikt.

Mijn pillen niet slikken was als verkwikkende regen in

de woestijn van mijn leven, ook al veroorzaakte het soms een aanval. Op dit moment ervoer ik de verontrustende hallucinaties die me waarschuwden dat een storm op komst was. Er was geen veilige haven, ik kon alleen maar wachten tot het zover was. Als eerdere ervaringen me iets hadden geleerd zou ik me na afloop niet herinneren wat er was gebeurd. Het zou eenvoudig en intens zijn, en na afloop was ik moe en leeg. Ik verdiende dit; ik wist heel goed wat ik over me afriep door dit pad te kiezen. Het was een verslaving; ondanks de risico's bleef ik het keer op keer doen. De meeste verslaafden worden high om een fantasie na te jagen, maar ik legde een andere route af: ik moest juist stoppen met mijn medicijnen om een hogere werkelijkheid te bereiken. Dan ontvouwen de magische uren zich – mijn hoofdpijn en oorsuizingen verdwenen en mijn zintuigen werden scherp. Ik kon ruiken als een hond, mijn hersens draaiden op volle toeren en ik interpreteerde de wereld aan de hand van instinct in plaats van rede. Ik voelde me machtig en superieur.

Zelfs dan had ik nog kleine ongenoegens. Ik voelde me nooit superieur ten opzichte van Moeder en Tante. Deze twee vrouwen behandelden me als een stoelkussen – iets om te worden gesmoord en verstikt. Ik wist wat er zou gebeuren als Moeder zou zien dat ik een aanval had. Zodra ik weer was bijgekomen zou ze me rechtstreeks naar Tante sleuren, de beroemde psychiater en directeur van kinderziekenhuis De Toekomst. Tante zou in mijn ogen kijken en vriendelijk tegen me praten in een poging me naar haar te laten luisteren. *Waarom ben je gestopt met je pillen? Vertel het me maar eerlijk, zodat ik je kan helpen.* Eerlijkheid is niet echt mijn sterke kant, of iets waarnaar ik streef. Ik geef er

de voorkeur aan praktisch te zijn, dus mijn antwoord zou luiden: *Ik vergat ze op een dag te slikken en de volgende dag was ik vergeten dat ik het de vorige dag was vergeten, en nu ik toch bezig ben, waarom zeg ik niet gewoon dat ik het elke dag ben vergeten, tot dit moment?* Tante zou zeggen dat ik weer verviel in een gevaarlijk patroon en Moeder zou me opdragen de pillen tijdens elke maaltijd te slikken, onder haar toeziend oog. Ze zouden het er bij me in stampen hoe hoog de tol was die ik moest betalen voor een paar opwindende dagen, en duidelijk maken dat ik me nooit aan hun blik kon onttrekken zolang ik me op deze manier bleef gedragen.

‘Yu-jin.’

Opeens schoot Moeders stem door mijn hoofd. Die had ik vlak voordat ik wakker werd gehoord, zacht maar helder. Maar nu kon ik haar niet eens beneden horen rondlopen. Het was heel stil. Een oorverdovende stilte. Het was donker in mijn kamer; misschien was het nog vroeg, voor zonsopgang. Misschien sliep ze nog. Dan kon ik deze aanval ondergaan zonder dat ze erachter zou komen, zoals vannacht.

Rond middernacht had ik hijgend bij de zeedijk gestaan nadat ik een stuk had gerend naar het Melkweg-observatorium in het kustreservaat van Gundo. Ik rende wanneer ik rusteloos was en mijn spieren voelde trillen van energie. Ik beschouwde het als een ‘rusteloos-lichaam-syndroom’. Soms rende ik midden in de nacht; het was niet overdreven om het een krankzinnige behoefte te noemen.

De straten waren verlaten, zoals altijd op dat uur. Yongi’s, het eettentje dat met suiker gevulde pannenkoekjes verkocht, was dicht. De aanlegplaats voor de veerboot was in duisternis gehuld. De zesbaansweg langs de zeedijk was

opgeslokt door dichte mist. Er stond een krachtige decemberwind en het stortregende. De meeste mensen zouden dit beschouwen als ongunstige omstandigheden, maar ik had het gevoel alsof ik door de lucht zweefde. Ik voelde me fantastisch. Ik kon de hele weg terug naar huis zweven. Het zou perfect zijn geweest als de lucht niet was gevuld met de zoete geur van bloed, wat duidde op een aanval. Een meisje stapte uit de laatste bus naar Ansan en wankelde met haar paraplu open naar me toe, voortgedreven door de wind. Ik moest naar huis zien te komen; ik wilde niet in het bijzijn van een volslagen vreemde op de grond ineenzakken en rondspartelen, verwrongen als een inktvis die op de grill werd gegoooid.

Ik kon me niet herinneren wat er daarna was gebeurd. Ik moest zijn gaan liggen zodra ik mijn kamer binnenkwam, zonder de moeite te nemen me uit te kleden. Waarschijnlijk was ik snurkend in slaap gevallen. Dit was de derde keer in mijn leven dat ik een aanval had gehad, maar het was voor het eerst dat ik er zo snel na de vorige dag nog een voelde opkomen. En deze geur was een heel ander fenomeen: mijn huid prikte, mijn neus tintelde en mijn hersens waren wazig. De aanval die eraan kwam voelde alsof het de meest intense tot nu toe kon zijn.

Ik maakte me geen zorgen over de hevigheid van de aanval; of het nu motregen of een hoosbui was, ik zou nog steeds nat worden. Ik wilde alleen dat hij snel zou komen, zodat ik hem achter de rug had voordat Moeder wakker werd. Ik sloot mijn ogen en bleef stilliggen. Ik draaide mijn hoofd opzij om ervoor te zorgen dat ik niet in ademnood kwam. Ik ontspande mijn lichaam en ademde diep in en uit. Een, twee... Toen ik bij de vijf was, ging de draad-

loze telefoon op mijn nachtkastje over, waardoor ik opschrok uit mijn voorbereidingen. Ik deinsde terug in de wetenschap dat de telefoon in de woonkamer ook ging. Moeder zou wakker schrikken. Welke schoft belde er nou midden in de nacht?

De telefoon zweeg. De grootvaders klok nam het over en sloeg in de woonkamer slechts eenmaal. De klok sloeg niet alleen op het hele uur, maar ook elk halfuur. Ik reikte naar de wekker naast mijn bed en tuurde naar het display: 5:30. Vroeg wakker worden was een erfenis uit de jaren dat ik wedstrijden had gezwommen. Op welk tijdstip ik ook in slaap viel, een uur voor de training werd ik wakker. Dat betekende dat Moeder aan het bureau in haar kamer moest zitten en weesgegroetjes richtte tot het beeld van de Heilige Maagd.

Nadat ze had gebeden zou Moeder douchen. Ik luisterde of ik schrapende stoelpoten of stromend water hoorde, maar het enige wat tot me doordrong was het luide rinkelen van de telefoon. Deze keer was het mijn mobieltje. Misschien was het eerdere telefoontje ook voor mij geweest.

Ik bracht een hand boven mijn hoofd en tastte langs mijn kussen. Waar was mijn telefoon? Op het bureau? In de badkamer? Het rinkelen stopte. Toen ging de vaste telefoon weer. Mijn hoofd schoot omhoog en ik greep het toestel.

‘Hallo?’

‘Sliep je?’

Het was Hae-jin. Natuurlijk. Wie anders zou me op dit moment willen spreken?

‘Ik ben wakker.’

‘Wat is Moeder aan het doen?’

Wat een rare vraag. Was hij gisteren niet thuisgekomen na zijn bespreking met de mensen van de filmstudio?

‘Ben je niet thuis?’ vroeg ik.

‘Wat? Waarom zou ik je bellen als ik thuis was? Ik ben in Sangam-dong.’ De regisseur van *Private Lesson*, waaraan Hae-jin vorige zomer had gewerkt, had een nieuwe klus gevonden, vertelde hij. Om te vieren dat hij het contract had getekend hadden ze *makgeolli* zitten drinken, waarna ze naar de studio van een vriend waren gegaan om een filmpje voor iemands zestigste verjaardag te monteren dat hij eerder die dag had geschoten, en daar was hij in slaap gevallen. ‘Ik ben net wakker geworden en zag dat Moeder me midden in de nacht heeft gebeld. Dat vond ik een beetje vreemd – ze had moeten slapen.’ Hij voegde er nog aan toe dat hij gedacht had dat we nu wel wakker zouden zijn, maar dat hij ongerust begon te worden toen er niemand opnam. ‘Er is toch niks aan de hand?’

Op dat moment beseftte ik dat er over mijn hele lijf iets stijfs zat geplakt. ‘Waarom zou er iets aan de hand zijn?’ antwoordde ik afwezig terwijl ik mijn harde, warrige haar aanraakte.

‘Waarom neemt ze dan niet op? Niet op de vaste telefoon, noch op haar mobieltje.’

‘Ze zal wel aan het bidden zijn. Of ze is in de badkamer, of op het balkon.’ Ik voelde aan mijn borst, vervolgens mijn buik en ten slotte mijn benen. Ik droeg dezelfde kleren als vannacht, maar ze voelden heel anders. Mijn zachte, luchtige trui was stijf. Mijn broek was hard, als ruw leer. Ik bracht mijn voet omhoog, daar kleefde ook iets aan.

‘O. Dus er is niks aan de hand?’